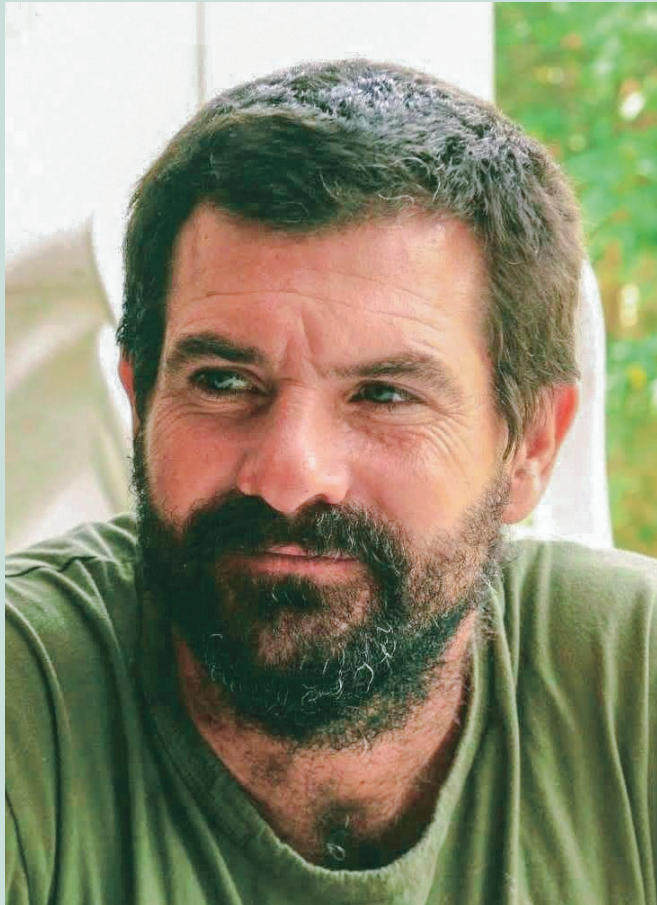

זוכרים את לירן

“אני לא נמצא, הלכתי לכבוש פסגות חדשות...”

הסולו של לירן

רב סמל ראשון לירן מונס-באבי אלמוסינינו נפל בקרב ביום כ"ב בתשרי תשפ"ד (7.10.2023).
בן ארבעים ושתיים בנופלו. הובא למנוחות ב-12.10.23 בחלקה הצבאית בבית העלמין קדש ברנע.
הותיר אחריו שבוירי לב משפחה וחברים רבים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב סמל מתקדם.

לירן נולד ביום 28.4.81, בן שלישי, גאוזה ונחת למיקי ושרי, אח לשחר וחן.

את צעדיו הראשונים עשה לירן בפעוטון שבשיכון משפחות בבסיס חצור, משם לגן פשוט, גן פרפר, גן כפיר וגן דרור.

כבר מגיל צעיר הראה את כישרונו בציור כישרון, שאחר כך בא לידי ביטוי בלימודיו הגבוהים ב-HIT ובכלל בעשייתו המקצועית.

לירן למד בכיתה א' בבית ספר בן צבי ברחובות, כבר אז התחבב על ילדי הכיתה ובמיוחד על המורות.

כשהיה בסוף כיתה ג' עבר עם משפחתו לשליחות לארה"ב - לסן אנטוניו, טקסס למשך שנתיים. המעבר לשפה זרה לא הרתיע אותו ותוך זמן קצר דיבר אנגלית עם מבטא טקסני מתנגן.

לאחר חזרת המשפחה ארצה, כשהיה לירן בכיתה ו', השלים את לימודי בית הספר היסודי ע"ש בן צבי ברחובות וכעבור שנה העתיקה המשפחה את מקום המגורים לרעות. לירן השתלב באופן טבעי ובקלות האופיינית לו בחטיבת הביניים מור ברעות.

הוריו מעידים כי המעברים והשינויים הרבים שעבר בימי חייו הצעירים הם שהפכו ועיצבו את לירן לאדם שצמח להיות.

"היית ילד מאד חברותי וכך נשאת, כל מי שהכיר אותך למד מהר מאד לאהוב אותך"

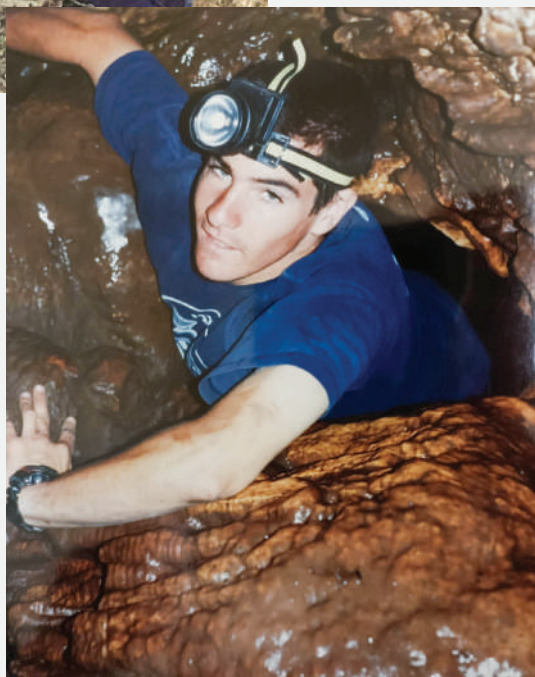
שחר, לירן וחן

“...בגן ציירת
בכישרון מיוחד
שלא תאס את בני גילך,

נהגת למלא את הדף בצבעים
עד שהגננת "התלוננה" שאתה גומר
לה את כל מכסת הדפים,
הטושים והצבעים..."

מאז ומתמיד היה לירן איש של נתינה. כבר במהלך נעוריו התנדב לירן למשמר האזרחי ולכיבוי אש.

בנוסף, לירן שימש כחבר במועצת התלמידים בתיכון ובילה שעות רבות בחוגי סיירות. את זמנו החופשי בילה בגלישת סנפלינג במצוקי שילת ובכל מקום בארץ, שבה אהב לטייל. לירן אהב באופן מיוחד את נופי המדבר. אהבתו של לירן לטבע התעצבה כבר בילדותו, כאשר התחבר לפשטות וליופי של הסביבה.

בספר המחזור כתב: "אני לא נמצא, הלכתי לכבוש פסגות חדשות" ואכן כך חי לירן - עשה תמיד את מה שאהב.

בגיל 18 התגייס לירן לצה"ל ולחם במסגרת פלח"ן גבעתי. לאורך מרבית תקופת השירות שירת כלוחם ברצועת עזה.

לאחר הצבא, נדמה היה כי באופן טבעי, מסלול הטיוול שנבחר על-ידי לירן היה במקום שאהב מכל - ארץ ישראל. לירן טייל לאורכה ולרוחבה של הארץ בשביל ישראל.

כשנתיים לאחר שהשתחרר יצא לירן לדרום אמריקה לטיול הגדול שתוכנן להימשך שנה שלמה. הגעגועים לארץ ולמי שנשאר הכניעו את לירן, נדמה שאהבתו לארץ היתה הדבר היחיד שיכול היה להכניעו, ולירן חזר לאחר ארבעה חודשים.

ללירן היתה נפש של אומן. לירן נרשם וסיים בהצטיינות את לימודי עיצוב הפנים במכללת HIT - שם פיתח את הכישרון האומנותי שבו.

ביחד עם חברו הטוב, עודד סתר, הקימו בשותפות את חברת "FLAME" המתמחה בהפקת אירועים בחיק הטבע.

לאחר מספר שנים החליט לירן ללכת אחרי חלום שנרקם במשך זמן רב והלך ללמוד בפקולטה לחקלאות- גידול כבשים.

ביחד עם אפרת עברו לכמהין, הקימו משפחה וגידלו ביחד חמישה ילדים נפלאים.

במקביל הקים לירן את משק הכבשים שאותו טיפח במסירות ובאהבה רבה. בנוסף, פיתח לירן את תיירות המדבר עם רכבי שטח שרכש וכן בגלישת חולות. באמצעות התיירות המדברית הצליח לירן להדביק גם את האורחים שבאו מהארץ ומהעולם באהבת השטח המדברי.

לירן אהב אנשים - ואנשים אהבו אותו.

כחלק מהתנדבויותיו הרבות שימש לירן כלוחם פעיל בצוות פלד שביחידת לוט"ר (לוחמה בטרור) בפתחת ניצנה; יזם והקים את המצפה לבני ובנות שירות של השומר החדש בכמהין ושותף פעיל בביטחון הגיזרה שבפיתחת ניצנה.

לירן התנדב למשימות סמויות נוספות שהשתיקה יפה לה.

ב-7.10.23 לירן יצא עם עוד שיבעה לוחמים מצוות פלד למשימה שממנה לא שב. באותו קרב נפל חבר צוות נוסף, יפתח גורני ז"ל. בנופלו הציל לירן משפחות רבות מהישוב יתד ומקיבוץ חולית.

פרויקט הגמר של לירן בחוג לעיצוב

לירן מטייל בדרום אמריקה

"FLAME" המתמחה בהפקת אירועים בחיק הטבע

לירן ואפרת הכירו בשנת 2012, כאשר גיא היה בן שנתיים מנישואיה הקודמים של אפרת.

אפרת מספרת ש"אפשר לומר בוודאות שהייתה פה אהבה ממבט ראשון... ודי מהר גיליתי שהאהבה הגדולה שניצתה היא לא רק שלי ושל לירן, אלא גם של לירן וגיא, וכי הקשר שנוצר ביניהם קשר שלא תלוי בי."

לירן אימץ את גיא כבן לכל דבר, וכבר מההתחלה לירן החל לקחת חלק פעיל בחייו של גיא - הקדיש חלק ניכר מזמנו לבילוי עם גיא, לקח אותו לגן, לקח חלק במסיבות ובאירועים שהיו בנן, שמר עליו וכפי שדאג לכל צרכיו.

בשנת 2015 החליט לירן להגשים את חלומו ולעבור לגור במדבר ולגדל כבשים. יחד עם אפרת הם עברו בקיץ 2015 לגור בכמהין, ובנובמבר 2015 התחתנו על גבעת הדיונה שמעל ביתם.

לירן הלך ללמוד בפקולטה לחקלאות - גידול כבשים והתחיל להקים את המשק שלו שאותו טיפח במסירות ובאהבה רבה.

ללירן ואפרת נולדו עוד ארבעה ילדים - גבע, פלג, טנא ומטר

בנוסף, פיתח לירן את תיירות המדבר עם רכבי שטח שרכש בשילוב גלישת חולות. באמצעות התיירות המדברית הצליח לירן להדביק גם את האורחים שבאו מהארץ ומהעולם באהבת השטח המדברי. השם שבחר לירן לעסק התיירותי היה "מדבראיש" - שם שכל כך אפיין את חייו ודרכו.

לירן העז לחלום, וחשוב מכך, הלך והגשים את חלומו, בעשייה קשה מרובת אתגרים אך בסופו של יומו - חי את חייו כגיבור אמיתי שהצליח להפוך חלום למציאות.

7.10.2023 - הקרב האחרון...

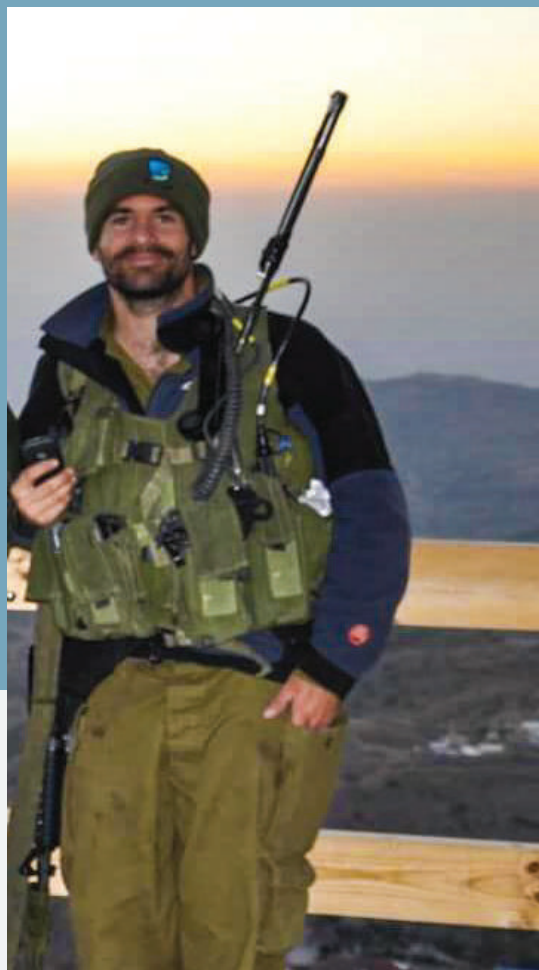
לירן, כהרגלו, שאף תמיד להיות משמעותי. התנדב, בין יתר עיסוקיו, כלוחם ביחידת הלוט"ר (לוחמה בטרור) של פתחת ניצנה - צוות פלד. הצוות הוקם לפני כמה שנים כמענה לאיום של דעא"ש ביחס לגזרה המבודדת של הפתחה מול גבול מצרים - והתאמן לתרחישי לחימה של חדירה מסיבית בדיוק כמו שהתרחש ב-7 באוקטובר.

בבוקר יום שבת, השביעי באוקטובר, יום שמחת תורה, בסמוך לשעה 6:30, הוקפץ הצוות של לירן בעקבות חדירות מחבלים מעזה לישראל. תחת אי הוודאות של הבוקר, הוחלט להשאיר חצי צוות להגן על יישובי פתחת ניצנה, בעוד חצי צוות המונה 8 לוחמים, יחד עם מפקד החטיבה אל"מ שמר ועוד כמה לוחמים בודדים יצאו באופן מהיר ומידי, מבלי להסס או לחשוב, לכיוון יישובי עוטף עזה שהיו תחת מתקפה.

ההתקלות הראשונה של הכוח התרחשה סביב השעה 9 בבוקר על ציר 232, בסמוך לפניה ליישובי פתחת שלום-יתד, שדה אברהם, פריגן. בסמיכות לכניסה ליישוב נלחם הכוח בהובלת שמונת הלוחמים מהצוות בגבורה אדירה אל מול עשרות מחבלים שניסו להיכנס ליישוב. מרבית המחבלים חוסלו בקרב זה, החלק שהצליח להינצל נס על נפשו.

בזכות תעוזת הלוחמים נמנעה כניסת פלוגת מחבלי הנוחבה ליישובים ועשרות אם לא מאות חיים ניצלו אודות לצוות.

סיפור הקרב

בקרב זה נפל חברו לצוות, סרן (במיל') יפתח גורני מהישוב באר מלכה. חברי הצוות המשיכו בדרכם לכיוון קיבוץ חולית וזאת לאור הידיעה כי היישוב נמצא בסכנה.

בשלב זה, הצטרף לכח הלוחמים טנק אשר אויש בצוות לוחמות אשר הוקפץ בבוקר מאזור הפתחה (הבסיס של הטנקסיות נמצא במרחק של כ-500 מטר מהמשק של לירן). כשהגיעו לחולית מיד הבין הצוות כי מחבלים רבים חדרו לקיבוץ.

מבלי להסס, בהנחיית הצוות, פרץ הטנק את שערי הקיבוץ. והלוחמים החלו לנוע באופן רגלי כשהם נלחמים במחבלים בתוך היישוב. כבר בשלבי הקרב הראשונים, במהלך ההתקדמות ביישוב, זיהה לירן מארב שטמנו המחבלים בפרדס שממזרח מעבר לגדר היישוב וזאת בכדי שיוכלו לפגוע בכל כוח צבאי שייכנס לקיבוץ.

זיהוי של לירן, קור רוחו ואומץ לבו הם שהצילו את חברי הצוות. עם הזיהוי לירן התריע בפני חבריו לצוות ובעקבות כך החל קרב יריות קשה וארוך. תוך כדי הקרב פגע צלף בלירן ולירן נהרג במקום.

בזכות לוחמות הטנק שחצו בין המחבלים לצוות הלוט"ר התאפשר חילוץ גופתו של לירן. גופתו של לירן נלקחה למקום בטוח על-ידי חייל אמיץ שהגיע ברכב הג'יפ הפרטי שלו בכדי לסייע. במסגרת החילוץ ביקש החייל את האפוד של לירן, לימים התברר כי בזמן הנסיעה הוא נורה בחזה ואולם בזכות האפוד הקרמי של לירן הוא ניצל.

צוות הלוט"ר המשיך להילחם תחת אש כבדה עוד שעות ממושכות וכל זאת במטרה להציל את תושבי חולית, ובהמשך נלחם ביישובים נוספים.

רב סמל ראשון לירן מונס-באבי אלמוסנינו נפל בקרב ביום כ"ב בתשרי תשפ"ד (7.10.2023). בן ארבעים ושתיים בנופלו. הוא הובא למנוחות ב-12.10.23 בחלקה צבאית בבית העלמין קדש ברנע. הותיר אחריו שבורי לב משפחה וחברים רבים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב סמל מתקדם.

לירן בסיום מסע הכומתה

**"לירן, כהרגלו,
שאף תמיד
להיות משמעותי."**

לירן ומיקי בכותל בטקס בר המצווה

כותבים ללירן על לירן

ללירן מאבא

יש אנשים שחלומים חלומות. אתה הגשמת את רוב החלומות שלך. לאחר שסיימת את הלימודים במכללת HIZ החלטת שאתה הולך לגור במדבר לגדל כבשים... לירן, למדת שנה בפקולטה לחקלאות את נושא גידול כבשים.

בכמהין מצאת דיר לגידול כבשים למכירה. הרעיון שלך, בעינינו (אמא ואבא) נראה תמוה, יחד עם זאת נסענו לראות את המקום. כשראינו את ההתלהבות שלך - הבנו שכל מילה שלנו מיותרת. לימים, כהרגלך, לא שקטת על השמרים, הגדלת לעשות ויחד עם ניר, מחוות להב, הקמתם חווה לגידול כבשים לטיפול בהלומי קרב.

על גבעה עם שיח אחד או שניים באמצע שום מקום עם בדואים סביב, אתה כאיש עשייה התחלת לגדר את המקום. הכנת שתי מכלאות "מחומרים" שהיו ברשותך בכמהין. מים זורמים לא היה באזור. לאחר קבלת אישורים הרכבת צנרת שתוליך מים זורמים. לאט לאט מרעיון וגבעה בודדת ניתן היה לראות את החווה מתפקדת לתפארת. לא יאמן, בעשר אצבעותיך ממש.

בימים הראשונים חלקת את זמנך בין אפרת וחמשת הילדים בכמהין לאתגר החדש בהקמת חוות להב. לירן שלי, הייתי כל כך גאה בך. הייתי ועדיין. כמה הקרבה, מחויבות, חריצות והכל כדי להביא את הרעיון לכדי מימוש. הצעתי לך שאחת לכמה שבתות נגיע אמא ואני להחליף אותך בחווה כדי שתנוח קצת ותבלה עוד כמה שעות עם אפרת והילדים. שמחת על הרעיון. התקשרתי פעמיים בימי שישי לסגור את ההחלפה ביננו - התשובה שלך הייתה חד משמעית - לא!

לא רצית בשום מצב שאמא ואני נשמור בשבת בחווה ואתה תבלה בבית. כזה היית לירן שלנו.

לירן שלי, מתגעגע כל כך. אבא

שרי, לירן וחוה בארה"ב

שיר שנכתב
והוקדש לשרי

ללירן שלי. מאמא

לירן ילד שלי, כן תמיד תישאר ילד בשבילי, ילד שלי. אני כותבת לך בגעגוע עז וכמו בסרט חולפות להן בערבוביה שנות ילדותך ובגרותך. געגוע וכאב המתערבבים עם האהבה והגאווה האינסופית שיש לי כלפך.

ילד שלי, כשהיית פעוט, עדיין במיטת התינוק זו היתה הפעם היחידה שחששת, חששת לטפס ולרדת לבדך מהמיטה. אמרת "זה כואב" וכל צעד שלך היה מדוד ומחושב. בגיל שש כשהתחלת בלימודי הקראטה, השתנו פני הדברים והפכת לילד גמיש, יציב וחזק. כילד נהגת לבדוק גבולות (ולא את שלך)... את שלי דאגת לבדוק, רצית לוודא עד לאן תוכל למתוח אותן. וכשבגרת לא היה גבול לתעוזה, לנחישות ולאומץ שבך. לא חששת לנסות, לשנות, ידעת שמקסימום... יהיה מי שיהיה שם עבורך להרים ולתמוך.

לירן שלי, הפכת לנער ואח"כ לבחור ולאיש שלא ידע פחד מהו. גלשת בסנפלינג, חקרת מערות, לא היססת, לא התפנקת, טיילת וחקרת את הארץ לאורכה ולרוחבה. באופן לא מפתיע כיעד לטיול של אחרי הצבא בחרת בארץ שלנו, הארץ שכל כך אהבת.

כילד איפיין אותך חוש ההומור ואני כאמא למדתי שאם אני מעוניינת להשיג ממך תוצאות במשהו עליי להשתמש בהומור. שום דרך אחרת לא צלחה. בנן ציירת בכישרון מיוחד שלא תאם את בני גילך, נהגת למלא את הדף בצבעים עד שהגננת "התלוננה" שאתה גומר לה את כל מכסת הדפים, הטושים והצבעים.

בבגרותך, למדת עיצוב פנים וסיימת בהצטיינות. אני מוצאת את עצמי פעמים רבות מתבוננת בביתנו ברעות ורואה את המזכרות שהשארת לנו. נגיעות וחזותות ברחבי הבית. את כשרונך ביטאת בעיצוב אירועים בחברת FLAME שהיתה בבעלותך. היית ילד מאד חברותי וכך נשארתי, כל מי שהכיר אותך למד מהר מאד לאהוב אותך. לירן, ילד שלי. השארתי לנו את אוצרותיך. חמישה. מאז ומתמיד אהבת ילדים. אני זוכרת שבגיל 12 פגשת בגן המשחקים ילד בן 3 ושיכנעת את אמו להעסיק אותך כבייביסיטר. בזכות כושר השכנוע והקסם שבך לבסוף שכנעת אותה. עברנו דירות, חצינו יבשות, שינינו שפה וכל אלה חישלו, עיצבו ותרמו לאדם המיוחד, המדהים והעוצמתי שהיית.

לירן שלי, אני כאמא לא יכולתי לבקש ילד טוב ממך, חלמתי וביקשתי עבורך כל כך הרבה. לו רק ביקשתי לך חיים.

אוהבת אותך עד סוף העולם ומתגעגעת עד כאב אמא

שרי ולירן ערב הנסיעה - אפריל 2004

[illegible]

שום פנייה והקדשה בלתי שניתה 36 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 37 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 38 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 39 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 40 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 41 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 42 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 43 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 44 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 45 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 46 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 47 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 48 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 49 אל.
 תגובה שחלק פתח אלולה בלתי 50 אל.

ל'ס, כל הבק שס"ר בלחן 23 סלף-
הכלל לתק מלל- מלס לשר חק; מלס מ,
ישר מלל, (חוס מלס מלס, מלס' מלס,
מלס מלס מלס.

וְהָיָה רִמְמוֹנוֹ לְיָמֵינוּ שֶׁמֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַח בְּכִנּוּסֵינוּ
 בְּיָמֵינוּ (עֲשֵׂה) אֶתֶּם בְּיָמֵינוּ וְעַתָּה אֲנִי (אֲנִי)
 אֲנִי, בְּלִי תִּפְרֹחַ תִּפְרֹחַ זֶמֶר אֲנִי אֲנִי
 וְכֵן הָיָה. אֲנִי אֲנִי בְּיָמֵינוּ בְּיָמֵינוּ
 אֲנִי, אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי
 אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי

[illegible]

מכתב אישי משרי (אמו של לירן) ללירן
ערב נסיעתו ל"טיול הגדול" 20.4.2004

לירן
החולם והמגשים
מה שהלב חלם הידיים הגשימו
עולמנו חסר אותך
ולیبנו מתקשה להמשיך לחלום

חיות להב

חווה חקלאית טיפולית ע"ש לירן אלמוסנינו ז"ל

חזרת מהלחימה, אבל משא השירות עדיין מכביד עליך?
הצטרפו אלינו לתכנית "חיות החוסן", הכוללת:

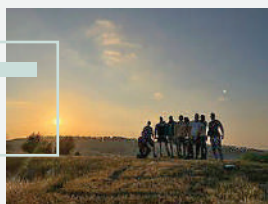
עבודה חקלאית | קבוצות טיפוליות
עבודת גוף-נפש | טיפול בטבע

הפעילות בהובלת אנשי מקצוע מנוסים מתחום בריאות הנפש והטיפול בטרואמה.
התכנית בשיתוף אנף השיקום של משרד הכטחון ומיועדת למוכרים ולמוכרות לאנף, על רקע נפשי.

לפניות: yuval.kessler@rimon-farm.org

הקמת החווה

לירן ואפרת ביום הנישואין

אפרת מספרת על לירן

לירן, אפרת והילדים עם הטומקאר של העסק

לירן אהוב שלי. מאפרת

באבי שלי, אהוב שלי, קשה להאמין כמה חרדה הייתה בי מהרגע הזה, מהיום הזה.

עוד ב-7 לאוקטובר, עוד לפני שבכלל עיכלתי את הבשורה הזו שברגע שינתה את החיים שלנו מקצה לקצה... המחשבה הראשונה שעלתה בי היא איך אני אתמודד עם יום הזיכרון?

ואני מגלה שקמתי לסתם עוד בוקר, בדיוק אותו בוקר של השבעה חודשים האחרונים. אני קמה עם המטען הזה שבאופן אוטומטי הונח על הגב שלי מטען של געגוע...

הגעגוע הוא לא רק אליך. זה געגוע כואב למה שהיינו ביחד, געגוע לאור בעיניים של הילדים שלנו, אני כל הזמן חושבת לעצמי אם אני מודמינית שמשהו באור הענק שלהם כבה. געגוע לצחוק אמיתי, געגוע לאהוב שמכיר אותי ואני אותו געגוע למגע שגורם להרגשה של בית געגוע להרגיש שיש לי מקום בעולם הזה בין הזרועות שלך געגוע להרגיש שייכת ולא תלושה מהכל. המטען הזה מלא בכאב על כל מה שיכל להיות ולא יהיה המטען הזה מלא באהבה אליך שמתבטאת רק בדמעות ולחישות אליך שתחזור... תחזור אלי כבר!!!

זה מטען שאני סוחבת לבד והוא כבד אבל אני גאה בו כי המטען הזה גם מסמל את כל החיים שחיינו יחד, את כל האהבה, הקשיים, ההצלחות. את כל רגעי הצחוק והבכי, את הרגעים בהם החזקנו יחד שוב ושוב בחיים שיצרנו יחד, את כל הרגעים שבהם החזקנו ידיים והבטחנו אחד לשני שיש לנו אותנו וזה כל מה שחשוב.

עברה בי המחשבה לפני כמה שבועות שאולי ביום הזה אני אנסה להוריד ממני קצת מהכובד... לתת לאחרים, למדינה שלמה שליום אחד מחפשת להזדהות עם הדבר הזה לסחוב את הכל בשבילי. ואני מגלה שזה בלתי אפשרי. אי אפשר להזדהות עם זה,

אי אפשר להתחיל להבין מה זה לאבד אהוב, מה זה לאבד אותך. ובכלל... מה אתה קשור לזיכרון. אני כל הזמן אומרת ואני אמשך לומר זאת... אתה פה אתי, בתוכי, סביבי - אתה מקיף אותי מכל כיוון אפשרי. אני מרגישה אותך בכל חיוך של הילדים בכל משב של רוח בכל פרפר שמתעופף אלינו פתאום אני מרגישה את הרוח הגבית שלך בכל צעד שאני לוקחת.

אני יודעת מתי אני עושה משהו שאתה עף עליו ומתי אתה עומד שם בצד בפנים שמביעות חוסר שביעות רצון. אתה לא זיכרון אהוב שלי, אתה פשוט לא פה פיזית.

מהרגע שפגשתי אותך ובכל יום שחייתי אתך למדתי להבין כמה עוצמה יש בך, התרגלתי לחיות תחת שמירת הבטחון שלך ומאז השביעי באוקטובר אני מבינה כמה זה נכון כי גם אם פיזית אתה לא פה... אתה כל כך מורגש ונוכח.

ועדיין, אתה חסר לי חסר לי החיוך המרוצה שלך, חסר לי הרעש והבלגן שלך חסר לי הטלפון שלך שמצלצל בלי הפסקה, חסר לי ללכת אחריו בבית בזמן שאתה מדבר בטלפון ומשום מה פותח דלתות של ארונות ומדליק אורות בכל הבית ואני אחריו סוגרת ומכבה. חסר לי להתווכח אתך איפה אמור להיות ממזל השטחון של המטבח חסר לי תחושת הביחד... הכל כל כך בודד בלעדיך. אני יכולה להיות מוקפת בכל כך הרבה אנשים, אני באמת מוקפת בהמון אנשים ואהבה ועדיין, אני בודדה כי אין לי

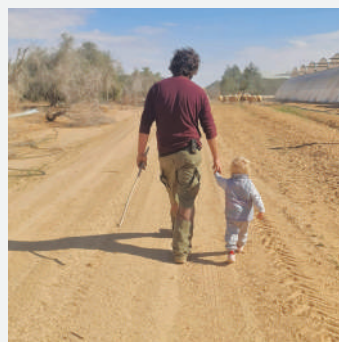
לירן ואפרת ביום נישואיהם

אותך ושום דבר לא יכול למלא את החוסר הזה שלך. חסר לי אותך... כל הזמן, כל שנייה ביום בא לי לפעמים לבוא לפה ופשוט לצעוק לך. תתעורר!

תתעורר, תקום כבר תעשה את הבלתי אפשרי אתה יכול. אתה יכול בוא כבר ותחזיר את הכל מצב של שפיות והגיון. לא יכול להיות שהילדים שלנו יגדלו בלי שתהיה פה איתי לראות את הדבר הזה קורה.

לא יכול להיות שאני אתבגר ואזדקן בלי שתהיה פה להיות זקן יותר ממני. בלי שאני אטפל בך כמו שתמיד צחקת עלי שאני אעשה. הכל לא יכול להיות באבי שלי ואיכשהו הכל קורה וזה כל כך מתסכל וכואב. השבוע שמעתי את השיר "החיטה צומחת שוב" והתעצבנתי על המשפט הזה שכולם משתמשים בו כדי להדגיש שהחיים ממשיכים הלאה. "החיטה צומחת שוב".

נכון, היא צומחת אבל היא צומחת די מעוות אם תשאל אותי. נכון, אני ממשיכה בכל הכוח להחיות את המשק שלנו אבל זה בלעדיך ולכן זה לעולם לא יהיה אותו הדבר

לירן צועד בשטחי כמהין עם טנא

לירן וגיא באחד מהרגעים
שהם רק שלהם

גיא עובר לשלב הבא בחיים הבוגרים שלו אבל אתה לא פה
לייעץ לו גבע ילמד להדליק אש ולקשור חבלים אבל זה לא יהיה
תחת ההדרכה שלך פלג תעלה לכיתה א' ואתה לא תהיה שם
לראות את זה קורה. טנא... אני צופה שטנא תמלא את זמני
בהרבה שטויות וזה כזה פספוס שאתה לא תהיה פה לומר לי
"מאמין, הילדה לא מאה? זה מהצד שלך..."

ומטר... טוריק הזו אמרה אבא בסופו של דבר... סתם ככה באוטו
כשרק אני והיא שם. מכל מיני ברבורים פתאום יצא אבא...
והיא חוזרת על זה שוב ושוב ושוב ואין אותך... אין לזה מענה.

אז כן, החיטה צומחת והילדים גדלים ואני ממשיכה לקום ולחיות
בשביל שנינו את החלום שלנו. אבל הכל מעוות כי אתה לא פה
אתנו. בכל פעם שאני באה לפה עם הילדים אני שואלת אותם
אם הם רוצים לומר לך משהו לפני שחוזרים הביתה.

גיא וגבע בוחרים לומר לך שהם אוהבים ומתגעגעים טנא בוחרת
לשיר לך את ABC ופלג בוחרת לומר לך תמשיך להיות אתנו
אז אני בוחרת ללכת מפה היום ולומר לך את המשפט של פלג
תמשיך להיות אתנו אהוב שלי בכל דרך שמתאפשרת אני גאה
בך על כל דבר וכל בחירה שלקחת הלב שלי פועם חצי בשביל
הילדים חצי בשבילך אני אוהבת אותך כל כך, תמיד
אתה לא לבד, אף פעם.

אני אסיים במשפט משיר שקצת פחות מתסכל אותי
וקצת יותר נותן לי תקווה "אנו סובבים בשתי דרכים
שונות יום ולילה לאורכן עייפים ורעבים ומחכים לאות
בנתיבי אבק וזמן אנו נפגש בסוף דרכים ושאלות נפגש
בתום ימים רבים, בתום הרבה לילות אני יודעת שאתה
קרוב עכשיו אביב חלף, קיץ נאסף והגשם שב"

הלב שלי
השיר של לירן ואפרת

אפרת לירן וגיא בברית של גבע

לירן ואפרת

לירן כותב לגבע, בנו, ביום הולדתו ה-4, 2.12.2020.

גבע המתוק שלנו חוגג היום 4 ילד פלא שאין דבר מקסים יותר מהצחוק שלו, מבטיח לך ילד שלי שלעולם אהיה שם לספוג את הקליע, נ.ב. חנן בן ארי הוא המשיח. (עריכה: אי אפשר להיות אבא מושלם בהכל, מסתבר שזה מחר...) מתוך ברכה של לירן לגבע בנו,

לירן וגבע בכמהין

אמן על הילדים

לירן וגבע

טנא אלמוסנינו (2.8) הבת של לירן אלמוסנינו ז"ל,
תושב כמהין שנפל בשבת השחורה בקרב על חולית,
שאלה את דודה שלה:
"מתי אבא שלי יחזור מהמת?"

Stand with Israel

ילדים הם התסריטאים הטובים בעולם

לירן וטנא

ילדיו של לירן חוגגים יומולדת ראשון
ללירן בלעדיו

לירן ופלג

פלג ולירן במשק

לירן, אפרת והילדים עם הטומקאר של העסק

לירן ופלג

לירן, אפרת והילדים

לירן עם מטר

לירן וטנא

מטר

“...המשפחה הזאת שהקמתם שמרגע לרגע
הופכת להיות יותר מפוארת...”

פעילות משפחתית “רגילה” - מדורה במדבר

לירן ופלג

לירן וגיא

שרית גלנטי וייזל

לירן חבר שהכרתי בשנה א בלימודים עם סנדלי שורש וחיוך. אני לא מאמינה שאני נפרדת ממך... תודה על מה שהיית בשבילי, שעזרת לי בלימודים שהיית שם לחתוך בשבילי דברים מסוכנים במסור שולחן בסדנה. שדאגת לי תמיד! שאחזור הביתה למעלה אדומים כשהיינו נשארים עד מאוחר לסיים מודלים בסדנה שסידרתי לי לעבוד אצלך באירועים דרכך התאהבתי

במודיעין כשהקמנו דוכן לפיתה דרוזית ביום העצמאות... שלימדתי אותי ערכים של אהבת המולדת שהיית שם בשבילי חבר אמת שהיית בחתונה שלי אתגעגע אליך המון היה לי ברור שאם נהרגת זה בעבור הגנת המולדת... אהבת הארץ, הרצון לעזור למי שצריך, להיות הראשון לשים את החברה לפני שאתה שם את עצמך. אני רואה הרבה קווי דמיון וידעת שבדרך מאוד מיוחדת הוא חי ביהונתן. לירן זו האבדה הכי קשה בחיי, אין יום שעובר מבלי שתוקף אותי כאב וכעס על האובדן הגדול לנו כמשפחה ולחברה הישראלית - זו הציונית שכל כך משועת לאנשים כמו לירן. אני מקווה שגיא גבע פלג טנא מטר וילדי ימשיכו להגשים את החלום של לירן ליישב את הנגב ולהיות עם חופשי בארצנו. כל יום מעריכים את לירן יותר ומתגעגעים יותר.

לירן, שרית וייזל, אוהד וייזל ולילי אזר

יאיר וייסבלט

לירן. רצים לזכרם. שנה שנייה שאני מארגן את המיזם ביסעור. אני עושה זאת לכבוד הנופלים. אולי גם בשביל עצמי. לתת לזכרון מעמד יותר עוצמתי אחרי שיכחה שמשתלטת עלי בימים של שגרה. 130 חברי קיבוץ, מבוגרים וילדים השתתפו אתמול בהליכה/ריצה של 5 ק"מ בשדות הקיבוץ כשלכל אחד, במקום מספר חזה, יש שלט עם שמות של נופלים. רשימת השמות האישית שלי כבר מזמן היתה אמורה להסגר. השנה גם לירן הצטרף.

הרגליים היו קלות, אבל הלב... הלב כבד

יערה

לחיים לילן, איפה שלא תהיה. כבר מעל עשר שנים שאני שומרת בקנאות על הכוס האחרונה שנשארה לי מתוך סט ארבע הכוסות העצומות האלה שקנינו יחד באיקאה. כל קיץ מחדש כשאני שותה קפה קר עצום כמו שנהגנו לעשות כשגרנו יחד, כל ערב כמוצט - אני מקללת אותך בלב כשהבטן שלי מתפוצצת מכאבים (מי לעזאזל שותה קפה קר מכוס של שש מאות מ"ל?!?!?) ושולחת לך תמונה שהכוס עדיין אצלי... עכשיו אני שותה שוב וכל כך מתגעגעת לתקופה הזו בחולון, ולשותף הכי טוב שהיה לי בחיים ולבן אדם הכי טוב שהכרתי בחיים.

אמיתי מקווה שאיפה שאתה לא נמצא יש כוסות גדולות מספיק כי חם עכשיו נורא וחובה קפה עצום. וקדם הגנה כמובן. יום הולדת שמח לילן. איפה שלא תהיה... בן 43 זה כבר דיי קשיש לילן, מקווה שאתה חוגג שם כמו שצריך וזוכר לקחת שוט של מנה גלופלקס יחד עם הבירה.

השיר הזה מוקדש לך ולאפרת:
שכל המלאכים שבגן עדן
יודעים היום עושים לך כבוד
וכל החיזים שלך בחדר
גורמים לכל החברים לרקוד
שכולם כבר נשבו שם בקסמך
באור ויופיין המהפנט.
תדע שכל מי ששמע עליך
אוהב אותך כל כך פה באמת
מתגעגעת כל כך! ♡

מתוך שיחות אישיות של אפרת לאיש שלה:

"מה זה עוזר לי לאהוב את זה אם אתה לא פה ליהנות מזה יחד אתי?" "תיהני בשביל שנינו מאמי"

"תגידי...מה הקטע עם שתי כפות בקערה של הסלט? את אוכלת אותו לבד"

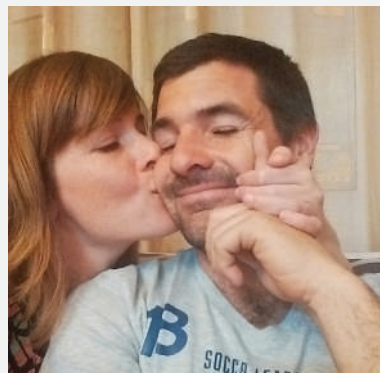
"הרגע אמרת לי ליהנות בשביל שנינו לא? אז אני מכינה סלט ומניחה כף לי וכף לך אני מדמיינת שאתה לידי ונהנה יחד אתי"

"לא משהו הסלטים לאחרונה אני חייב לומר לך"

"כן, אין לי את המוטיבציה להפיז אתם לאחרונה..."

"מתי תכיני את הסלט בדיוק כמו שאני אוהב?"

"לא יודעת... אולי כשאני ארגיש מוכנה להחזיר קצת לעצמי ממה שאהבתי פעם פעם"

משה אבקסיס

זה קרה לפני מספר שנים הכרנו במסגרת אחד התפקידים אותם ביצעתי. כבר בישיבה הראשונה מבטינו הצטלבו שידרנו על אותו הגל ואני זכיתי להכיר קסם של בחור מלח הארץ כפשוטו איש שיחה בכל נושא בכל דבר היתה לך נגיעה. לוחם בכל רמח איבריו שגר בפיתחת ניצנה מגדל עדר של כבשים ונלחם בפורעים הגנבים על לחמו... שלא יזיקו לו לעדר ושלא יגנבו לו חלילה.

היית ישן בחווה כל לילה וסיפרת לי שהלב שלך בבית עם אהובתך אפרת שבכל יום היתה אמורה לכרוע ללדת ואני לא חשבתי פעמיים הרי לירן מקדיש חיים שלמים למען עם ישראל אז מה זה בשבילי לתת לו כמה לילות של שקט?

פניתי אליך "לירן אחי היום תישן עם אפרת אני אשמור לך על הכבשים פה אני אשן כאן היום, מחר כמה זמן שידרש עד שאפרת תלד". אתה התרגשת כאילו זה לא מובן מאילו "אתה בטוח"? שאלת בהתרגשות כאילו עכשיו אמרתי משהו תלוש.. אתה היית עושה את זה לכולם כמוכן אבל שיעשו זאת בשבילך זה לא נראה לך הגיוני "בטח בטוח סע מהר הביתה לפני שאתחרט" קרצתי.

ואתה לא נחת ממש לא הלכת עד שבדקת שלא חסר לי כלום ובלילה קפצת לראות אם אני מסתדר והכל טוב. ובבוקר הגעת והתיישבת לידי מול המדורה נותן לי מרפק בצלעות "מוסא מה עם איזה תה על פינג'אן מתוק". עברו הימים אפרת ילדה ואתה לא שכחת לי את זה ובכל הזדמנות שדברנו ביקשת שאבוא אליך עם משפחתי ושתעשה לנו טיולי שטח עם התום קאר וגלישה על חולות. ואז מספר ימים לפני היום הנורא דיברנו וכמעט הגעתי אליך אך נבצר ממני...

באותו היום של הלחימה בשעה 22:00 בלילה שהדי הקרבות עוד מהדהדים נכנסתי לביתו של אחי ראובן לחלוק עם משפחות את צער האובדן ואז ראיתי את חבריך ליחידה בכניסה לבית מיד שאלתי "היכן לירן"? והם אמרו לי, "איננו... נפל!" בלחימה על חולית, סופה כמה מתאים לך להגיע מרחוק מפיתחת ניצנה עם היחידה שלך ולהשאיר משפחה מאחור ולדאוג לעם ישראל כזה אתה לירן תמיד שם בשביל כולם כמו שאר הטובים שהלכו באותו היום.

תמיד אזכור ואזכיר אותך אחי האהוב הי"ד

כותבים ללירן

מתוך אתר ynet.co.il

names2023war.ynet.co.il/6548dd900103829469db6745

השומר החדש

אחשלי איזה געגוע. גיבור אמיתי, שומר ברוחק ונפשו, גיזלת, חינוכת יצרת והנהגת. אחד בדורנו, נלצח תהיה כוכב הצפון עבור רבים.

שי

הכרתי את לירן כשהיינו צעירים בתיכון. המון זיכרונות טובים, טיולים, חוויות ומעל לכל בחור אחד, איש שטח אמיתי, עם חיוך שתמיד מרוח על הפנים ורצון לעשות טוב. מתגעגע ועצוב

אפרת בספי

עדיין, אחרי 7 חודשים, לא קולטת שהלכת מאיתנו... לא הכרתי אותך פנים אל פנים, אבל בעלי ובני בן, כששכחתי אותם לטיול ריזידים וגלישה בדיונה איתך, שהיה חוויה בלתי נשכחת בשבילם. שוחחנו כמה פעמים טלפונית ובוואטסאפ בענייני חירות, חלקנו חוויות וקשיים, ופירגנת לי תמיד בענק... תמיד התרשמתי מאצילות הנפש שלך, מהצניעות, ההריצות, היזמות, הפירגון והנתינה האניסופית שלך, והבנתי איזה אדם מזהים ומיוחד היית - מהפסטיים קורעי הלב של אפרת - זוגתך, כל כך קורעי לב שאני רק רוצה להגיע לשמיים ולהחזיר אותך איכשהו אליה... אוף... יהי זכרך ברוך, איש יקר... ושתלווה תמיד את אפרת והילדים המקסימים שלכם איכשהו ומלמעלה...

תומר

לירן הגבר פגישה בעונת הקיץ בדין 50 מעלות בחוף, מגיע עם חיוך מחבק עולים במדרגות למרפסת הכי יפה עם ספה מפנקת שוחים קפה, גם שהייתי עסוק מאוד תמיד הקשבת רצית לשמוע סיפורים מעניינים ואז באמצע מגיב במשפט ומצחק... למדתי מימך הרבה מעריך אותך מכך פתחת ניצנה

חן שפורן (אחותה של אפרת)

לירן שלנו, אני נוהגת בחודשים האחרונים מאז נפילתו של לירן לשחזר את הסיבות הרבות שבגללן כל כך אהבתי את לירן.

אחד הסיפורים הכי קרובים לליבי הסיפור שיחקק לעולמי עולמים קשור דווקא בבני יהונתן. יהונתן תריאטלת. בהיותו בן 15 בקש מאתנו ההורים אופניים בעלויות מטרופות, שלא היינו בטוחים שיש סיבה טובה לרכישה מסוג זה. סוכם שהילד ישיג מחצית מהסכום ואנחנו נממן את המחצית השנייה. ברנע שלירן שמע על ההסכם הוא קרא ליהונתן לבוא לסייע בעבודה בדיר. מדי כל חופשה ומדי כל סופש יהונתן היה מצטרף ללירן לעבודות בדיר. הילד היה מתקשר ובוכה שהוא רק בן 15 ושהמטלות שלירן נותן לו קשות מאוד אבל למרות הבכיות והטעונים, מדי שבת יהונתן היה הולך לעבוד עם לירן.

לירן עם מוסר עבודה שאין שני לו דרש מכל מי שבסביבתו לעבוד קשה לא פחות ממנו. בין לירן ויהונתן בין בכי לבכי נרקמו יחסים של אח בוגר, מורה דרך, מחנך, דמות נערצת לחיקוי. לירן ראה ביהונתן הרבה מעבר למה שכל אדם אחר ראה. הוא ראה את יהונתן מתמודד, נהל אתו שיחות עומק ויותר מכל למד אותו אהבת הארץ, הקשר בין האדם לאדמה, חברות אמת מהי, אמונה בעצמך, ששום דבר בחיים לא ניתן לנו בקלות ורק בזכות עבודה קשה ניתן להשיג דברים שחשובים לנו באמת. משיחות העומק בין השניים לירן דאג לחזק גם בנו ההורים את האמונה וההכרה שהילד שלנו הוא באמת זן נדיר, כזה כמו שלירן ידע לגדל וועצוב לנו כל כך שהוא לא יהיה שם לעשות את אותו הדבר עבור הילדים שלו בשר מברשו.

לירן אהב את יהונתן ויהונתן העריץ את לירן. כל דבר שלירן בקש יהונתן עמד לצדו. מפעם לפעם, יהונתן ציתת את לירן עם אמירות הכנף שלו. לירן לא למד חנוך אבל היה מחנך בכל רמח אבריו. היתה לו יכולת להשפיע ולחנך מבלי להתחנן ומבלי להתפשר - הוא פשוט היה הדוגמה האישית לכל דבר בו האמין. יהונתן קבל מלירן את החוסן - זה ששום דבר לא יכול לפגוע בי. שאני חזק ואין מקום להתבכיינות ואם אני לא אנעשה אף אחד אחר לא יעשה. אני יודעת שיהונתן הוא ממשיך דרכו של לירן בכל מה שהחדיר בו במהלך השנות שלהם יחד:

רועה כבשים במקום שהוא אהב

כותבים ללירן

מתוך אתר ynet.co.il

names2023war.ynet.co.il/
6548dd900103829469db6745

חנ

את לירן אלמוסנינו פגשתי בתחילת התואר הראשון ומאז לאורך התואר 'בלינו' יחדיו יום יום בסדנה של המכללה (הוא למד עיצוב פנים ואני עיצוב תעשייתי). נעזרים אחד בשני ומשתפים הכל לירן התנדב להיות אחראי סדנה מעבר לשעות הלימודים ותמיד היה שם בשביל בולם כל יום עד 10 בלילה, ורק עסק בעזרה לאחרים, גם על חשבון הפרויקטים שלו. הוא לימד אותנו רבות, תמך, עודד, והיה שם תמיד בשביל בולם.

א.

הברתי את לירן בידי בישפור שער במודיעין. איש חרוץ, עניו, אדיב ותמיד מאיר פנים. כשראיתי את תמונתו בטלוויזיה נפלו פניי. איזו אבידה! יהיה זכרו ברוך.

החיים שלפני

משפחת אלמוסנינו
לירן, מיקי, שרי, חן ושחר

נופש אחרון ביחד עם לירן, יולי 2022 ביוון

משפחת אלמוסנינו בתמונה משפחתית "שלמה" אחרונה - יולי 2023

הבנים לבית אלמוסנינו

הסתובבנו ברחובות, בשדות ובהרים שמסביב לישוב. עשינו סנפלינג במגדל המים ברעות, במצוקי שילת, ולמעשה איפה לא. עשינו גם לא מעט שטויות.

בשנת 2004, קצת לפני השחרור שלי מהצבא, ישבנו בפארק המים ברעות ודיברנו מה הלאה. החלטנו להיות 'יזמים גדולים' ולקנות מכונת שערות סבתא ולפתוח עסק למכירת שערות סבתא באירועים ולהשכרת המכונה - בתחילת הדרך קראנו לעסק "סוכר על". (עודד ולירן). מהר מאד פיתחנו אותו לדוכני מזון נוספים.

זמן קצת אחרי שפתחנו את העסק, פנתה ללירן המפיקה של יריד "אדם עולם" בגני התערוכה והציעה שנקים דוכן ביריד. החלטנו להקים מאהל ולמכור פיתות דרוזיות. שילמנו די הרבה כעסק חדש על-מנת להשתתף ביריד. לירן אילתר את אחד האוהלים הראשונים שלנו (ולאחר מכן, בזכות שרי, היו עוד המון אוהלים) אני הצלחתי לאתר משפחה דרוזית מהצפון שחברה אלינו, ונערכנו לכמה ימים של יריד בגני התערוכה, כרגיל בעזרת המשפחות שלנו, ההורים, האחים ובנות הזוג- שתמיד ליוו אותנו בקידום העסק וכיד עובדת. כמה ימים לפני האירוע, לירן בא עם רעיון והצעה עסקית חסרת תקדים - בוא נחשוב על משהו שיימכר שם בקלות, בזול, במהירות ותהיה לו רווחיות גבוהה. אמרנו שנחשוב...

אחרי כמה ימים לירן אמר - מה דעתך על שלוקים? סיכמנו על שלוקים. כידוע בשביל שלוקים צריך גם מקפיא - דאגנו לשנע גם מקפיא לגני התערוכה. יום לפני האירוע, אנחנו באמצע הקמה בגני התערוכה, פתאום מגיעה משאית גדולה ומסתבר שלירן, כרגיל לקח את זה לקצה והזמין לא פחות ממשטח שלם של שלוקים. אלפי-אלפי שלוקים. אינסוף שלוקים!

כותבים ללירן

מתוך אתר ynet.co.il

names2023war.vnet.co.il/

6548dd900103829469db6745

נעמה מירושלים

גיבור ישראל. יהי זכרו ברוך. מצטערים כל כך
בצער משפחתך. שלא תדעו עוד צער.

תושב מבשרת ציון

אתה חסר כל כך לידן...הותרת חלק עמוק בקרב כל
מי שהיה בסביבתו. אי אפשר היה שלא להתרשם
מך, מהאישיות והקורת שך, מאצירת הנפש
הענווה הבהדר שך לבית איפשר והולך כל כך
שכל כך בדר שהייו צריכים לעשות, חייך נתת את
התחושה שיש עלי מי לשמוך ושלא תצו לראו...
כי אתה דואג כבר לכל. לכל. תחסר לי מאד, כבר
חסר. שינוי הפעולה איתך. השיח התפרה שיהיה,
וגם פעילותו כל צפיותו כל צאתא לטיוול שטח
אי תחוננו כל הולמים במיו עקשניות ההולבה
מזיד. באב מאד את אורבדו ותענוג. א

איתי ודן

הכרנו לרגע. אי אפשר היה שלא להתאהב בך. איש עם לב ענק, אינטליגנט, מעורר השראה ציוני מהסוג האיכותי ביותר שישנו. הפסד למין האנושי. שולחים המון כח ואהבה למשפחה.

איוול

הבדתי את לירן כשהיה בעלים של חברה להשכרת ציוד לאירועים. הוא היה איש זהב, איש עבודת כפיים, נעים הליכות, מבריק ושנון. יהי זכרו ברוך.

אביב

הברתי את לידן במיכואים, הוא לא היה במחלקה השליש בכה שלא יצא לי אישית להכיר, אבל מומחשט שראיתי אותו בחור נחוש, בעל עוצמה פנימית שמוקדנת לסובבים אותו. לא הופתעתי כששמעתי שהוא טרף את נפשו בכפוף ודרך להציל את עם ישראל. מצטער על האובדן ומשתתף בצער המשפחה.

שדה

תהא נשמעת צדקה בצדוק החיים

דור

את לירן לא הכרתי באופן אישי, שמעתי עליו הרבה, ציוני לוחם וחולם על חיים כאן במדבר במהין, ומחובר לאדמת החולות והדינות, לרוחות הנושבות, ולזוהר השקיעות. הקים משפחה לתפארת, מצדיע כך ולא מפסיק לחשוב.

פרקנו חלק מהקרטונים ושמונו במקפיא. מגיעים למחרת ורואים שכמעט שום דבר לא קפא... לקח לחיים לכל מי שרוצה למכור שלוקים - כדי להקפיא כמות גדולה של שלוקים, צריך להכניס אותם למקפיא כמה ימים מראש. קפוא זה לא היה במשך היריד... היריד התחיל ואז הסתבר שהזמנו אינסוף שלוקים ליריד שגם היה ללא קהל... שממה...

כדי לצמצם קצת את המלאי בזמן היריד, לירן התחיל לשתות את השלוקים בכל הזדמנות. זה לא עזר... בסוף היריד, קיפלנו את כל השלוקים וחילקנו אותם בין המחסנים שהיו לנו אז בבתים ברעות - ברחוב מרום וברחוב גליל.

מאותו רגע הייתה לנו משימה - להיפטר ממלאי השלוקים!

במשך שנים - כל מי שהזמין אירוע קיבל על הדרך, ובחנינם, ארגז שלוקים. זה הפך להיות כל כך סיוט (בצחוק כמובן) שפשוט במשך שנים היו לנו שלוקים בכל מקום - במחסנים, ברכבים. במקפאי, בכל מקום. צחקנו על זה לא מעט. את ארגז השלוקים האחרון נתנו לדעתי באירוע כעבור, בערך, חמש שנים...

במרוצת השנים "סוכר על" גדלה והתפתחה, הפכה ל"פליים" אצסק שעדיין קיים! במעלה הדרך הפקנו אירועים, סיפקנו דוכני מזון לאירועים, השתתפנו בירידים ברחבי הארץ, הפעלנו דוכן למכירת פיתות בדואיות במרכז מסחרי במודיעין, עשינו אירועי קייטרינג רבים, שיתפנו פעולה באינסוף אירועים עם דרור נויפלד מ"על חבלים", שיווקנו ומכרנו מחצלות, השכרנו ציוד לאירועים, הקמנו אירועים, הפעלנו ברים באירועים, הפעלנו ברז בירה בדיזנגוף סנטר, הקמנו מותג פופים "ביג-בג" למכירה ולהשכרה, ולמעשה עשינו כמעט כל דבר שביקשו מאיתנו בעולם האירועים.

לירן אפילו גייס את הידע שלמד בלימודי העיצוב שלו, גם לטובת עיצוב אירועים מידי פעם. בשלב של תחילת ייצור הפופים, הקלקר שמילא אותם הפך להיות הסיוט החדש, והחליף את השלוקים - קלקר שנמצא ותקוע בכל מקום... לפחות את הקלקר לא היה צריך להקפיא...

מתגעגע כל כך.

גיל אפלבוים

ללירן...

זהו סיפור על חבר יקר שהכרתי בכיתה ז' בחטיבת בינים בבית ספר מור שבישוב רעות. אז בשנת 1993 העיר מודיעין הייתה שמועה שאולי יום אחד תקום. העיר הקרובה הייתה לוד והיה צריך למצא פעילויות אלטרנטיביות.

בימים האלו לא היה טלפונים ניידים ורשתות חברתיות. עיקר הפעילות של הנערים הייתה מחוץ לבתים, משחקי כדור, תנועות נוער, טיולים כדורסל/כדורגל ועוד... ללירן היו תעסוקות נוספות בעיקר טיולים בטבע שהיו בשפע באמצעות אופניים וברגל.

החברות עם לירן התהדקה במהלך התיכון (י"ב) שם כבר התנדבנו יחד ל"מתמיד" (משמר אזרחי של מג"ב). החזקנו ברישיון נהיגה וטווח הטיולים עלה.

לירן כידוע לא היה נער סטרילי ולכן לא הקפיד להחליף בגדים במיוחד אלו של הטיולים. זכור לי טיול שנתי בכיתה יא' שם חלקנו חדר משותף. לירן שינן במיטה מעלי החליט לתלות את המכנסים על מעקה המיטה והמכנסים ה"מריחות" היו ממש מול פניי. לירן היה קליל ולא התרגש אבל בסוף הערב המכנסים היו מחוץ לחדר ונשמתי לרווחה. זכור לי גם טיול אופניים שיקר השתתף בו, ארגנו רכב ישן עם מתקן לשלושת זוגות האופניים. לירן ויקר חברים טובים אבל ידעו גם לריב. להלן תיעוד מקרב מקלות אמיתי שצפיתי (וצילמתי) ורק בנס כולנו יצאנו בלי פציעות.

תמיד היה כיף לטייל עם לירן, אי שם בשנת 2007 ארגנו טיול לצפון. ישנו בשטח באוהלים והיה קפוא בלילה. לירן לא התרגש והחליט לצאת לחימום בעזרת צייד תרנגולות.

טיול נוסף שלירן ארגן למוחרקה עם יקר, בת זוגתו ואשתו לעתיד שיר, ארז ואני. לטיול יצאנו שתינו תה ביער אחרי מסלול וצפינו על העיר חיפה והקריות הצטלמנו.

גם העובדה שהיית רחוק מאוד לא גרמה לי להפסיק לנסות להיפגש ולהיות בקשר. ידעתי תמיד שאתה תהיה לצדי בעצה וגם פיזית אם יירדש באמצע הלילה בכל נקודה בארץ. בכל מצב אתה חלק מחיי בשמחה ובצער.

לירן, אתה חבר יקר ותחסר לי מאוד.

יאיר וייסבלט
לזכרו של לירן

לירן ויקר בקרב מקלות

יש תוצאות!

התרנגולות בורחת ממרדף של לירן ושלי

אוריה ושמואל

ללירן

איך התרגשת פה רבנו, מי שהיה מסתכל מהצד היה רואה פשוט גבר בן 40 שמתלהב מכמה ברזלים ורשת צל. אבל אתה ראית בזה את החזון ואת מה שיהיה שם בעתיד. באיזה התרגשות אתה מדבר שם על הדגל. דגל שבשמו נלחמת ואיתו התעטפת בדרכך האחרונה. נמשיך לנופף בדגל אחינו

מתגעגעים אלייך

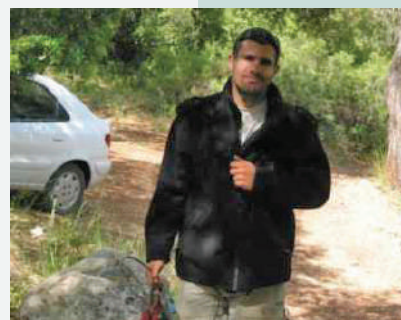
בתמונה דגל שהעמדנו שלושה ימים אחרי שנפלת על הגבעה מול החווה

היי חבר, היכרתי אותך כשהייתי איש צעיר, דרך מישהו שמכיר מישהו שמכיר מישהו ורק רציתי לעבוד קצת כדי להרוויח כמה גרושים אחרי הטילול ולפני הלימודים. אני לא ידעתי לאן אני נכנס, ואתה לא ידעתי את מי אתה מקבל, רק אמרת לי "זו לא עבודה לעצלנים שמחפשים את המזגן". שמחתי, באתי לעבוד!

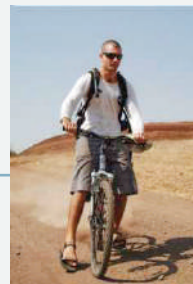
שעות על גבי שעות שבהם בילינו יחד, הקמנו וקיפלנו אירועים בכל מזג אוויר, בחום, בקור ואפילו בגשם כי "תכף הענן יחלוף". נסענו בכל רחבי הארץ, בחופים, ביערות, במדבר, בבקעה ובהר, בכל מקום שבו אפשר ובעיקר אי אפשר להקים אירוע. הרי "מה זה אי אפשר?" חושבים, משקיעים, מתאמצים הכל אפשרי! ואכן כך היה, פעם אחר פעם, בהובלתך, עשינו את הבלתי יאומן, יחד, היינו חלק משמחתם של אנשים רבים שפעם אחר פעם הופתעו נוכח התוצאות המרשימות. שעות על גבי שעות של נסיעה משותפת בפורד אקונוליין שתמיד הרגיש שהייתה יותר במוסר מבעבודה (אפילו הרכב התעייף ממך), שעות של נהיגה במזגן (נצחקנו שזה כמו לעבוד במשרד, יש מזגן, מה רע?), במטרה להגיע לכל פינה בארץ ולהקים לאנשים את אירוע השמחה שלהם.

תקופות שלמות בהם עברנו מאירוע לאירוע, ימים, לילות, חגים, שבתות, נזרקם על איזה פוטון לשעה וקמים לאירוע הבא היית שותף לנסיון הגמילה הראשונה שלי מסיגריות, בשעות הרבות שלנו ביחד, דחפת, חיזקת, גם כשגברתי וחזרתי לעשן ידעת לראות את החיים מזווית קצת שונה, להדגיש את חצי הכוס המלאה ולומר "לא נורא, לפחות הרווחת חצי שנה".

ממך למדתי שהכל אפשרי, הרי אי אפשר להתווכח עם העובדות בשטח. ממך למדתי שהכל יפה, "אל תסתכל משם, בוא תסתכל מהצד השני, מפה זה יפה" ממך למדתי שלכל דבר יש אינסוף שימושים רק "להפעיל את הדמיון והיצירתיות". קשה לדבר על אדם כמוך בזמן עבר, לא נתפסנו על משכבך בשלום. אזכור אותך לעד.

לירן השרמנטי יצא מהאוטו של אבא ומביא צילום קבוצתי

לירן נותן אבק למצלמה

כח לירן

הנצחה

סלט של לילה

לכבוד של אילן אלמסנינו ז"ל

מצרכים

חסה אחת
מלפפון אחד
עגבניות אחת / חופן עגבניות שזי
בצלה אחת
פחית של סוזה
ביצים קשות אחת
בצל אחד קטן
חופן פטרוזיליה / כוסברה קצוצים
גיתן לחוטיף כל יום אחד שאותהים בסרט
גוש בינה בולגרית מפוררת

אופן ההכנה

קוצצים ומיזחים הכל בקערה אחת גדולה מתבלים בבדיבות בשמן
דיון, מלח, פלפל שחור ולימון שלם.

אשתו אפרת מספרת שאת הסלט הזה הם היו אוכלים יחד
מאז שהקערה בסוף יום עבודה ארוך, מדברים על החיים או
תור כדי צפייה משותפת בטלוויזיה.

כתבה על בנות השירות
"השומר החדש"

יוגב ברנדט

לירן ויוגב

לירן - שפגשתי אותך לראשונה בדיונה, ישר הרגשתי שאתה עשוי מחומר אנושי שכבר לא מייצרים היום. מאוד הערכתי את זה בך, אפילו הערצתי את היכולות שלך. הקמת הצללה תוך דקות, שברת קרשים בידיים כדי להדליק אש, אפילו לא מצמצת אל מול החום הלוהט של המדבר בצהרי אוגוסט. אפילו כשהאוטובוס של הקבוצה הראשונה שלנו שקע בחול, חיברת אליו את הטנדר שלך ושלפת אותו מהדיונה... היה נראה שאפילו החול בדיונה מבין שאתה פה בעל הבית.

הזדעזעתי על הבשורה שנפלת בקרב, נוח בשלום על משכבך איש יקר ושמור על המשפחה המופלאה שלך משמיים.

דברים שכתבה אפרת לטקס חניכת המשעול על שם לירן

מאז ה-7 באוקטובר, בכל פעם שאני צריכה לכתוב משהו, באופן אוטומטי אני פונה ללירן. וגם עכשיו כשאני צריכה לומר משהו על המשמעות של הטקס הזה אני מוצאת את עצמי שוב מדברת אליו ולא עליו וזה מה שאני בעצם אקריא לכם. באבי שלי אהוב שלי, בכל אירוע שאמור להנציח אותך אני מוצאת את עצמי בסטואציה שלא מובנת לי. למה שאני אנציח אותך כשאתה עדיין אתי כל רגע כל דקה כל שנייה ביום. ברורה לי החשיבות והצורך של כולם לזעוק לעולם מי היית אתה בעלי, אני יודעת לצד מי זכיתי לחיות, לחלוק אהבה, לבנות חיים ולהביא ולגדל חמישה מופלאים.

אבל אני לא מצליחה להביא את עצמי לחיות בשקט עם ההנצחה כי מבחינתי זה אומר להשלים עם העובדה שאתה לא פה וזה לא נכון בשבילי. אתה כאן ביומיום אתי, עם הילדים, במשק ובכל מקום ונקודת זמן. והדבר היחיד שאני יכולה לעשות כדי להקל על התחושה הזו שיש לי כשמדברים על ההנצחה שלך היא לדמיין אותך יושב לידי, מסתכל על הנעשה, במבט הזה שהיה לך עם חיוך מלא סיפוק, דוחף אותי עם הכתף ואומר לי "אמרתי לך שמתאים לי להיות סלב לא?" משעול על שמך...

אני מנסה באמת לומר משהו על המקום ועל החשיבות שלו בשבילך אבל מודה שאני ואתה פחות דיברנו על הילדות שלנו... על המקומות שאפיינו את התקופה הזו. התעסקנו בכאן ועכשיו, בעתיד ולכן אנחנו רוצים להגיע. גם אם יצא שדיברנו על הילדות, רוב הסיכויים שהיית אומר לי "מאמי נשבע לך שאני לא זוכר כלום"... ובכל זאת, למקום הזה הגיע הילד או הנער לירן והלך לחוגי סיירות ולמד לטפס על חבלים ואני אומנם לא יכולה לומר הרבה על תקופת הילדות שלך פה אבל מפה צמח האיש המדהים שלימד אותי ואחז את הילדים שלנו איך מטפסים על עצים ואיך מדליקים מדורות ומה צריך כדי להסתדר בשטח. האדם שהראה לנו שההנאה האמיתית היא לקחת אוהל פשוט, כמה עצים לאש, תפוחי אדמה לזרוק בה ופקל קפה ותה ולשכב תחת הכוכבים ללילה. אני חושבת באבי שלי על כל הילדים שימשיכו לעבור פה... יהיו את אלה שיראו את השם שלך וימשיכו הלאה כי ככה, לא כולם תמיד עוצרים רגע לתהות מי האדם הזה שהמקום נקרא על שמו. ויהיו את אלה שיעצרו... חשבתי מה אני רוצה שיספרו להם ואני לא רוצה שיאמרו להם שהמקום נקרא ע"ש חייל גיבור שמסר את נפשו. זה אומנם נכון אבל זה לא כל מה שהיית. סיפור הגבורה שלך התחיל עוד בחיך. אני מודה.

רוצה שיספרו לכל מי ששואל על לירן הגיבור שתמיד נתן יד לכל אדם שבקש על לירן הגיבור שתמיד חשב על הזולת לפני שחשב על עצמו. על לירן שחיך כל הזמן, לפחות כל עוד לא עצבנו אותו בעבודה.

על לירן שהיה גיבור על של אשתו וילדיו שהסתכלו עליו כאילו הוא יכול להוריד בשבילם את הירח עם הגלימה הבלתי נראית שלו אם ממש ממש ירצו או לפחות לקחת אותם לסיבוב מגניב על הטרקטור ולתקן בשניות כל צעצוע שנשבר. על לירן שבשתי ידיים בליות, מלאות תחכום, יבלות וסימני עבודה קשה ידע להחזיק משק חי ולטפל בכבוד ובחמלה בכל כבשה שבאחריותו. לתקן טרקטורים, להקים אוהלים שגם סופות מדבר לא יכלו להרים באויר, לקשור חבלים בקשרים שאף אחד לא הצליח להתיר, לקחת אנשים לטיולי שטח ולהראות להם את האהבה שלו למקום בו בחר להקים חיים שלמים.

אני רוצה שכל מי ששואל, ידע, שאותו לירן עם הידיים שידעו ואהבו לעבוד קשה היה חוזר בערב הבייתה למקום שבו הוא היה הופך להיות באבי שלי ושל הילדים שלנו ושם הידיים האלה היו בונות פאזל של נסיכות, הידיים האלה היו מחזיקות תינוקות עדינה בת חודש כדי שאני אוכל לברוח לחצי שעה של שקט בחוץ עם ספר.

הידיים האלה הסתובבו עם לק נצנצים כי הבנות רצו לעשות אותן יפות. הידיים האלה לימדו את הבנים שלנו איך משתמשים במברגה ואיך שותלים עצים.

הילד שהגיע לפה כדי ללמוד איך מתמצאים בשטח גדל להיות אדם שלמד להתמצא ולשרוד הכל, ללכת אחרי החלומות שלו ולדעת שהוא יכול להשיג אותם גדלת להיות האדם הכי אמיץ שהכרתי היית ואתה עדיין עולם שלם של טוב ועשייה ואהבה והכל עם חיוך ושמחה גדולה וכשישאלו מי אתה אני מקווה שזה מה שיעבור הלאה.

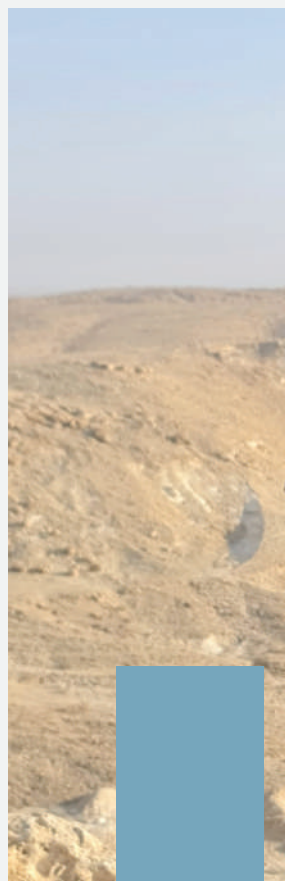
אני מקווה שכל מי שעובר פה ותוהה מי היית ידע שאתה אדם שכולנו צריכים לשאוף לקחת דוגמא מהדרך שבה בחרת לחיות את חייך עם אהבה לטבע, לאדמה, למדינה, לזולת עם רצון לעבוד ובלי פחד מקושי בשום שלב

עם שאיפה לעשות טוב ולתת מעצמך למי שצריך. אז כן באבי שלי, מתאים לך סלב תמיד אמרתי לך וזה לא שונה עכשיו. אני כל כך גאה בך אני אוהבת אותך כל כך, תמיד.

אני אסיים במשפט משיר של חנן בן ארי שמבחינת לירן היה נביא ולא זמר וזה משפט שלחלוטין מבטא את המשמעות של לירן "ואז אני אהיה כמו שמש לעולם אהיה כמו ציפור נודדת במרחב אתה, אתה תהיה לי מלך לעולם מודה אני לך על דרך שנשבעת לי"

שמש

**"לירן אהב אנשים
ואנשים אהבו אותו."**

מושיק וולף

לירן אחי היקר

לירן ומושיק

שבת רביעית שאני במילואים מאז הלכת בקרב עם חלאות האדם. הכרנו במוסך ג'יפים. מיד היה חיבור. מיד שיחה קולחת. מיד חיוכים ומיד חיבור וקשר חברי כאילו מכירים שנים וקישקשנו וסגרנו שתפ תוך דקה עם המכינה שלי והמשק שלך. אחרי ימים מספר שלחתי אליך את יצחק לגזוז ציפורניים של עיזים. כל יום שוחחנו. הוא אהב אותך מיד כמו כולם. אמר שאתה איש עם לב זהב. אתה הערכת אותו והוא הרגיש זאת.

החיבור המשיך להודעות מקסימות ותמונות ורצון לשתף פעולה ואז אמרת שניפגש בחווה של ניר שהוא חבר משותף. עוד חבר משותף. מותך מות גיבורים הכה אותי וטילטל אותי את הצוות ואת יצחק שהשתתק בטלפון והיה בשוק.

היית אדם מדהים מלא אור ורצון כן ואמיתי נקי מווסאח וטוב לב. גבר כזה שרוצים שיהיה חבר לחיים, גבר שאתה רוצה לידך בקרב, גבר שהכי חסר לבני משפחתו קהילתו וחבריו. נפלת כגיבור. ננקום את מותך. נשבע שנחזק את שליחותך לאחר שהכל יגמר.

אוהב אותך אח יקר ומתגעגע מאי שם...

יהודה יפה

לירן

לירן, יהודה יפה ונירית יפה

אני לא נוהג לשתף בפלטפורמה הזאת את מה שעובר עלי, אבל מה שקרה לפני שבוע זה לא מצב רגיל, עלינו כעם ואומה ועלי באופן אישי.

את לירן פגשתי דרך חבר משותף, הוא היה "החבר הכי טוב" של חבר שלי מהשירות בחיל הים, לקח לי זמן להבין את הטיפוס המורכב, המחוספס אבל עם הלב הענק, זה שתמיד מוכן לנהוג חצי מדינה כדי לעזור, היו שני שיאים לחברות שנרקמה בינינו אחד היה בחתונה שלי, לירן הרים את מתחם מסיבת הרווקים בחוף פלמחים ובבוקר שאחרי איום לפני החתונה קיפלנו את המאהל ונסענו למשתלה להביא פרחים לשולחנות האורחים

והביא אותם לגן האירועים בגליל-ים, כשהסוואנה עמוסה באוהל, פופים, גנרטור, מנגל ומה לא.

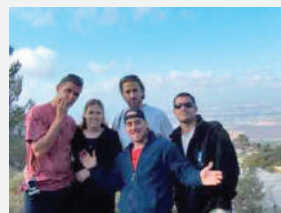
השיא השני היה בפרוייקט הרד-בול פלוגטאג, החבר המשותף שבזכותו הכרנו החליט שאנחנו משתתפים ולא רק משתתפים אלא הולכים על השיא העולמי (ספויילר, לא הצלחנו). הוקם צוות, היה קריאייטיב, נבנה מטוס לפי המגבלות שיא (עגלת השיגור הכי גבוהה, מוטת כנפים מקסימלית, מינימום משקל) ובקצה טייס אחד שחודש לפני אכל רק קורנפלקס כדי להוריד במשקל. אחרי לילות לבנים, תכנונים, בניה והרכבה "הופענו" באירוע המרכזי בשנים האחרונות מיעטנו להיפגש, אתה בנית את חיך בדיונות הדרומיות ואני נשארתי במרכז הנות. היית איש מעשה, לא פחדת לעבוד קשה, יזם וחלוץ אמיתי, הקמת בית לתפארת עם אפרת והילדים תחסר לי מאוד.

החברים כותבים

הוואבי סאבי הוא מושג המייצג תפיסת עולם יפנית אסתטית המקבלת את היות הדברים ברי חלוף, זמניים. האסטיקה הזו מתוארת לעיתים כיופי טבעי, ארעי שאינו מושלם. איך הצלחת למצוא תפיסת עולם שמתארת אותך כל כך במדויק, שהרי האסטיקה שלך תמיד נקרא לזה... ייחודית... אצלך, כמו בוואבי סאבי הזה שלך, יש הרבה דברים שאינם מושלמים,

הרבה ג'ריקנים שעוד לא הפכו למנורות, הרבה אוכפים שלא הפכו למדפים, הרבה כסאות בית כנסת שלא שופצו. הרבה בוכנות שלא הפכו ל... בעצם מה הן היו אמורות להפוך...? הרבה טרקטורים שלא תוקנו, הרבה טנדרים עם דלתות שלא סודרו כדי שאפי לא תצטרך בחודש שביעי לצאת מהחלון, ובעיקר הרבה ג'אנק, כל כך הרבה ג'אנק שפשוט נמצא שם. אבל לעומת הוואבי סאבי יש בכך כל כך הרבה דברים שהם כן שלמים עד הסוף. הנאמנות, ההתגייסות האומץ, החקלאות, האדמה והחברות.

איך בשתיים עשרה בלילה נסעת לאסוף מחן את הגלגלים של הרכב שלי ומשם נסעת לעזור להרכיב אותם רק כדי שהרכב יוכל לעלות לגרר כשנדב היה בחול.

מימין לשמאל: לירן, ארז, ציוד לתה גיל, שיר ויקיר

ואיך כשטעייתי לחלוטין בדרך ושקעתי בחול בשבוע שעבר ביציאה מהפויקה השלם האחרון בהחלט בחוות אלמוג נדב צעק עלי, שי צחק עלי ואתה באת עד אלי והסברת לי לאט לאט בסבלנות איך אני יוצאת מהברוך שנקלעתי אליו.

איך אתה תמיד שם ראשון לתת יד ואחרון להשאר עד שהפירור האחרון נאסף בכל סוג של אירוע. ותמיד כזה נשאר להסתכל. הכל בסדר? "זה בסדר שזה ככה?" "בוא בוא ניקח גם את זה, למה אחר כך"

הדרך המושלמת שלך תמיד להגזים: להגזים בכמויות של שתייה, להגזים בהתלהבות ממאכלים מוזרים מארוחות בבית חולים ומכובעים ומעילים מוזרים. להגזים בלצאת לדייטים עם אפרת כשבכיס המעיל כפפת המלטה של הכבשים.

הדרך שלך לנסות דברים חדשים כמו אריסה בעוגת תפוזים, סלט בישבש. וכמובן עוגת סולת שאחן בה בכלל סולת.

הדאגה שלך לאפרת ולילדים, אם זה דרך קבוצות ווטסאפ של אבטחה, הקמת מצפים של שמירה, חפירות בלתי פוסקות על מה הם אוכלים או מעשנים או שותים ואיך, ואם זה באמצעות כדורי מטף מתפוצצים או קרם הגנה בכמויות לא מתקבלות על הדעת. וגם הדרך שלך לרדוף עד הסוף אחרי החלומות שלך - גם לחלום אותם עד הסוף וגם להגשים אותם.

וכמו שממש לאחרונה הראית - אתה גם מספיק חכם כדי לפעמים לשחרר, לעדכן, להסתכל פנימה ולהבין שהחלום האמיתי שמתגשם הוא אפרת והילדים - המשפחה הזאת שהקמתם שמרגע לרגע הופכת להיות יותר מפוארת.

וגם כמו בוואבי סאבי, האהבה שלך ליופי של הטבע, עליה אפילו לא צריך לפרט, גם אותה לקחת כמה צעדים קדימה. הפכת שלם ומאושר כשבילית בטבע עם המשפחה. כל יציאה לשטח גרמה לך לזרות, לא משנה באיזה הקשר.

היום יום חמישי, קבענו שהיום אתם יוצאים עם הילדים לטיול טרקטורונים עם לילה, הבטחת לנדב שאתה שם את זה בראש סדר העדיפויות שלך... אז הנה אנחנו לירן... כולם פה... הגיע יום חמישי. השעה ממש שש... איך יכול להיות שאתה לא פה?

רק קריטריון אחד של הוואבי סאבי עד עכשיו לא מימשת והוא - הארעיות והזמניות. עד יום שישי היית יציב, הכי יציב. תמיד היה אפשר לסמוך עליך. עכשיו השלמת את עקרונות הוואבי סאבי שלך. באת אלינו לזמן קצר מדי. אבל על כל רגע אנחנו אומרים תודה. תודה על הארוחה האחרונה ביום שישי, שהייתה לכבוד היום הולדת שלי, תודה שהראת לנו נוקצת חפרת) כל דקה כמה אתה נהנה ממנה. תודה על קורסים מדויקים על הורות לבנים שלנו, תודה על טריק הקולה והקרת... ("עלינו אף אחד לא יעבוד, מה לא?") תודה שבזכותך אני מכירה את אפי והילדים. תודה שהספקת לפתוח איתנו את עונת החמין למרות שבכלל לא יכולת להגיע באותו היום. תודה על כל הנסיעות הטיולים והחופשות. תודה שבילית איתנו כל כך הרבה מהשנים האחרונות.

אני רותם יעל ואפרת עוברות פה על התמונות כל הזמן. אי אפשר לתאר את כמות החוויות שחווינו ביחד בשנים האלה. רק בשבועיים האחרונים נפגשנו ארבע פעמים וגם זה מצומצם רק כי היה חג.

הבאסה רק שלא בכל התמונות מהמפגשים אתה מופיע. עכשיו זה שובר את הלב אבל במציאות היא של לפני שבוע. מה נעשה - למרות שתמיד הצהרת שאתה קופי של טום קרוז, היופי של הילדים ניצח והם לקחו את הפוקוס... וכמובן אפי, את הרי יודעת מאיפה היופי שלהם הגיע).

בשישי, אפרת אמרה לי לידך איזה משהו על הברכה ליום ההולדת שהיא כתבה לי וציינה שהיא הזכירה אותך בה ולמי שתהה, האזכור היה שלירן חשב שהמילים של 'חזרה לך ברח' הן 'חוזרת בך' הסתכלת ושאלת 'למה אני מופיע בברכה?'

אז התשובה היא לירן - ככה זה אצלנו. אתה מוזמן גם להסתכל בברכות שאפי כותבת לך. לרוב יהיה אזכור או שניים על משהו מאיתנו.

ככה אנחנו לירן, משפחה אחת גדולה. מהסוג שכן בוחרים. מתגעגעים כל כך.

תמונתו האחרונה של רב סמל מתקדם לירן באבי אלמוסינינו
בין הקרבות ביתד לחולית ביום 7.10.23

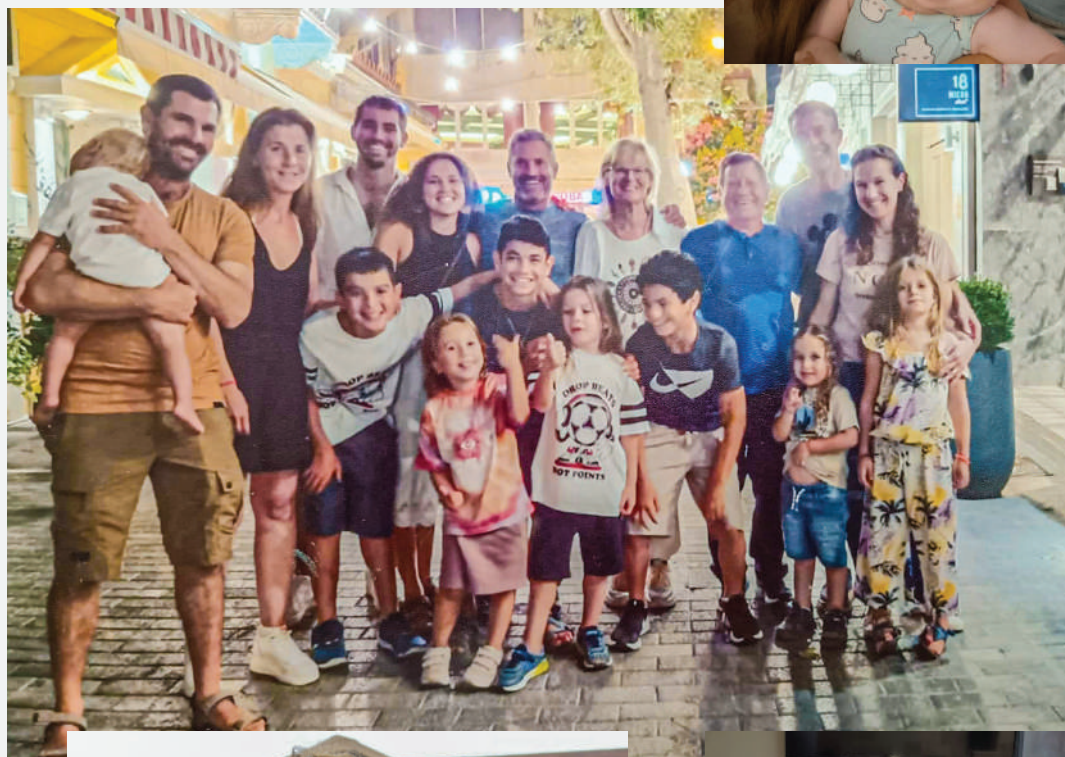
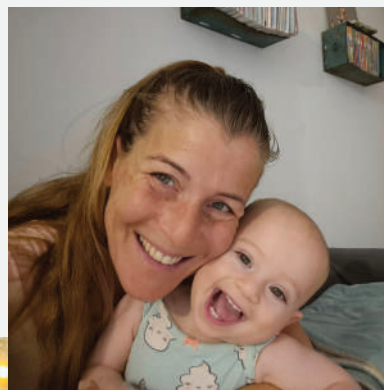
טקס הלוויה 12.10.23

אפרת והילדים
על קברו הטרי של לירן בטקס ה-30 לנופלו

הלב של לירן

משרד החינוך

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו סטודנטים פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקר ליבה ומכינים אלבום הנצחה.

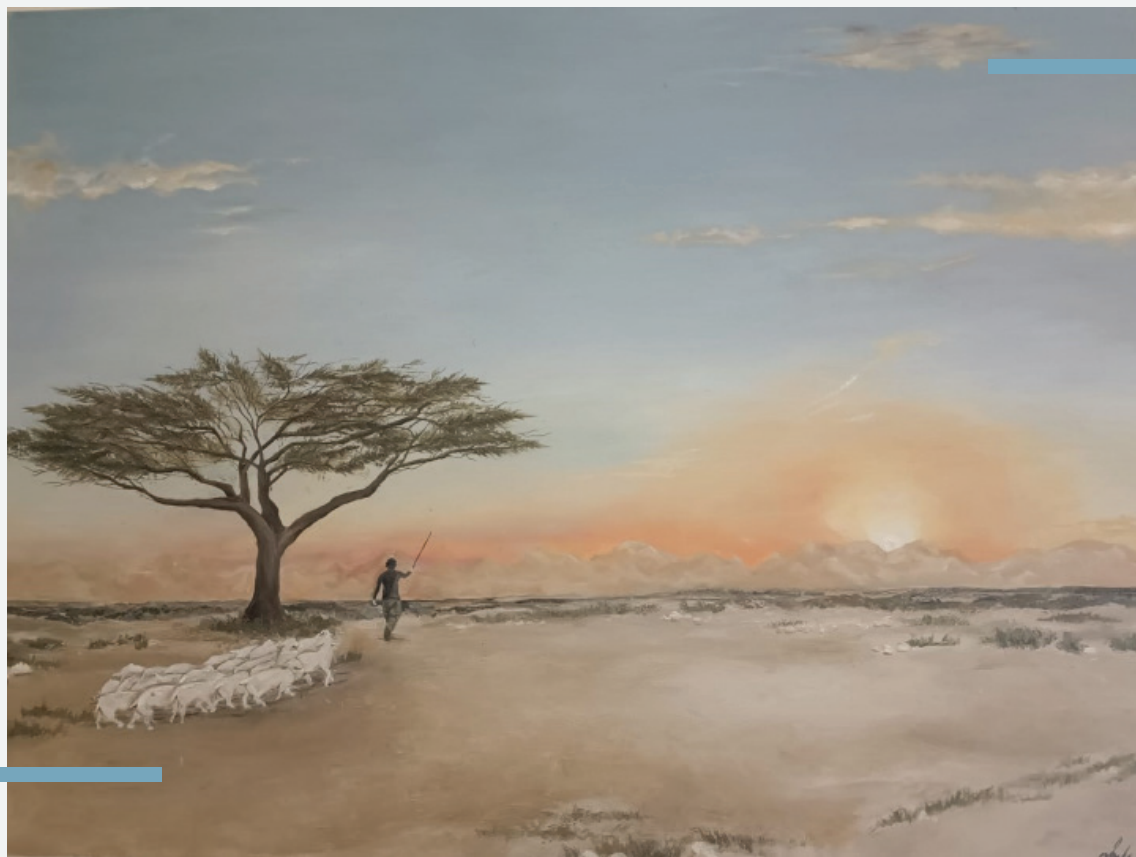
תלמידי בית הספר העל-יסודי בו למד הנופל עוזרים לסטודנטים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית.

אלבום "חברים מספרים" מתעד סיפורים נוגעי לב, זיכרונות ותמונות של הנופל מפי חבריו הקרובים.

תוכנית זו נעשית עם השותפים הבאים:

- ארגון "יד לבנים"
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה - משרד החינוך.
- עיריית מודיעין מכבים רעות
- מכללת סמינר הקיבוצים
- ליווי והנחייה - פרח ההוראה ליאת כהן כתיבה ועריכה: התלמידים נתנאל שי, אלינור חיים, עידו פניגר ועמית הדר

מתגעגעים כל כך!

"היה איש - וראו: איננו עוד:
קודם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חייו באמצע נפסקה
וצר!"